

Nieuwsbrief 31 september 2013

Redactioneel

Voor u ligt het eenendertigste nummer van de nieuwsbrief. We openen met een verhaal van Ola Zaanoun van het DCMF waarin duidelijk wordt geschetst wat de gevolgen zijn van de jarenlange blokkade: extreme armoede. Wat het concreet betekent wordt duidelijk in het verhaal van de familie Falfala. De vader heeft geen werk als gevolg van ziekte waardoor er geen geld meer is om de kinderen naar school te laten gaan. Het gezin hangt door een huurschuld huisuitzetting boven het hoofd. Ook is er geen geld om zieke kinderen te laten behandelen. De oudste kinderen gaan in plaats van naar school noodgedwongen de straathandel in. Kortom de schrijnende gevolgen van de blokkade van de gazastrook. Een andere illustratie van de ontwrichtende werking van de blokkade komt van onze correspondent Lydia de Leeuw. Na een medische behandeling buiten Gaza zit zij nu werkeloos thuis in Nederland omdat zij Gaza niet meer inkomt als gevolg van de crisis in Egypte. Dit treft ook vele anderen. Ook de reis van vertegenwoordigers van onze stichting gepland voor oktober is zeer onzeker geworden.

Verder bevat dit nummer nog een verslag van het kamerdebat naar aanleiding van het burgerinitiatief Sloop de Muur waarin duidelijk wordt dat ongeacht welke regeringscoalitie de buitenlandse politiek van Nederland vooral het kritiekloos volgen van de Amerikaanse benadering blijft. Ook in dit nummer een recensie van een Palestijnse roman en een update van onze contacten met het Nama'a College en de Gemeente Jabalya.

Kinderarbeid, ziekte en armoede bedreigen kinderen in de Gazastrook

Gaza – De familie Falfala woont naast een kleine winkel. De veertienjarige Omar zit voor de winkel om koekjes te verkopen aan kinderen om zo zijn zieke vader te helpen zijn gezin te onderhouden. Maar het kind – eigenlijk al een jonge man - kan de dood van zijn broer Hamza niet vergeten. Die overleed nog geen maand geleden aan de gevolgen van armoede. Omar zit gefrustreerd in gedachten verzonken en denkt aan zijn overleden broer. Die hielp hem vroeger bij de verkoop van snoep aan arme kinderen uit hun wijk.

Ze zijn arm geworden nadat de ziekte van hun 47-jarige vader Khalid Falfala hen dwong te stoppen met school, nog voor het eind van de basisschool, om te gaan werken. Van een gekookte maaltijd kunnen ze alleen maar dromen.

Omar, mager en schriel van bouw, praat erg boos over zijn broer die door de armoede stierf. Omar: "Hamza – mag God genade met hem hebben - leed pijn door zijn ziekte, en mijn vader keek huilend naar hem, omdat hij niet kon voldoen aan de vraag van

Vervolg op pg. 2

mijn moeder om haar zoon naar het ziekenhuis of een dokter te brengen. Mijn vader heeft al geen geld om ons te voeden, dus hoe moet hij een behandeling of medicatie betalen?”

Vader Khalid wordt volgens de Arabische gewoonte ook wel Abu Omar genoemd, vader van Omar, zijn oudste zoon. Hij is verdrietig over zijn onvermogen om zijn familie te redden, terwijl dat het dierbaarste is in zijn leven. Plotseling draait hij zich om naar een hoek van de kamer waar op een versleten matras zijn zoon Mohammed zit, nog geen vier jaar oud. Emotioneel zegt hij: “Hij heeft..., hij is te ziek om te lopen... Ik ben bang dat hij dood gaat, hij heeft infecties, net als Hamza. Hij heeft last van zijn schildklier en niemand kan helpen bij zijn behandeling. En wat kan ik doen, als we al het voedsel missen dat we nodig hebben? Ik kan alleen maar hopen dat ik dood ben voor ik de dood van mijn kinderen zie.”

Achter een stuk textiel ter hoogte van de kamer slapen nog twee van de acht kinderen. Umm Omar zet zich er ondertussen toe om de restanten van kamille te zoeken, om die te koken op haar kleine

roestige kachel. Het lijkt er op dat ze graag iets wil aanbieden aan de journalist die te gast is. Het huis en het erf zijn volgens gezinshoofd Khalid “nog niet geschikt om dieren in te laten wonen.”

Een baby van geen zeven maanden probeert melk te bemachtigen uit de lege borst van haar moeder. Die probeert haar schreeuwen te stoppen met een fopspeen en vertelt: “Doordat ik haast geen eten krijg, produceer ik geen melk. We hebben ook geen andere melk voor de kinderen en we proberen haar rustig te houden met de speen zodat ze kan slapen.”

Ondanks een ontsteking aan het kraakbeen van zijn rug zou Khalid niet aarzelen om ieder beschikbaar werk aan te pakken, maar hij vindt niets. Hij is gedwongen om zijn hand op te houden bij mensen die hem hulp willen bieden en hij moet het geld voor de huur aan de winkelbaas opzij leggen. Die dreigt hen het huis uit te zetten wegens de opgebouwde huurschuld. Ze hebben al maanden hun huur niet kunnen betalen door de moeilijke omstandigheden. De moeder, die er uit ziet alsof ze in de vijftig is, vertelt dat haar oudste dochter van 17 school

heeft moeten verlaten, hoewel ze het er uitstekend deed, omdat er geen geld voor boeken en kleding was. Mohammed moet veel van zijn lessen in de vierde klas missen omdat ze de tien shekel lesgeld (ongeveer 2,5 dollar) niet kunnen betalen. En het ministerie van sociale zaken, vertelt ze zuchtend, heeft hen 1500 shekel gekort op hun financiële bijstand. Haar man onderbreekt haar: "Ik krijg het iedere dag benauwder", waarmee hij op de vele schulden doelt die hij bij de winkels in de wijk heeft openstaan en zijn onvermogen om de elektriciteit en het water te betalen.

De familie van Khalid Falfala is slechts één van de duizenden voorbeelden van families in de Gazastrook die hun kinderen inzetten om de schulden te bestrijden. Dat leed en die armoedige toestand kan gemakkelijk worden herkend aan kinderen van nog geen tien jaar oud die de school verlaten en koekjes en sigaretten aan automobilisten verkopen op kruispunten en bij stoplichten in de wijk Ramalla van Gazastad, om zo hun arme familie te helpen.

In de Gazastrook is veel armoede onder de 1,7 miljoen mensen, waarvan de helft kinderen zijn van onder de 18 jaar. Vooral onder de bewoners van de acht vluchtelingenkampen en de oude buurten. Volgens schattingen van het Palestijnse Centraal Bureau voor de Statistiek is de armoede in de Gazastrook meer toegenomen dan in de Westelijke Jordaanoever en vooral in de laatste vijf jaar. Een vluchtelingenwerker vertelt dat 70% van de mensen

onder de armoedegrens leeft, waarvan 40% in extreme armoede, terwijl de werkloosheid kan oplopen tot 70%.

815.000 vluchtelingen in de Gazastrook moeten leven van nood- en voedselhulp van de UMWRA. De Palestijnse econoom Omar Shaban waarschuwt dat "de voortdurende blokkade van de Gazastrook en de daaruit voortvloeiende armoede vooral de gezondheid en de toekomst van kinderen treft." Hij roept hulporganisaties op om de armen te helpen.

Echter, de beslissing van de UNWRA om de hulp aan honderdduizend vluchtelingen te stoppen, werpt twijfels op over het vermogen van internationale organisaties om de werkloosheid te verminderen en kinderen te beschermen tegen de armoede die hun leven bedreigt.

Ola Zaanoun.

Het debat van burgerinitiatief “Sloop de muur, sancties tegen Israël”

Een gepolariseerd debat in de Tweede Kamer

Op 12 juni van dit jaar was het dan zover. Eindelijk kon het debat plaatsvinden dat werd afgedwongen door de 40.000 handtekeningen die de afgelopen jaren waren ingezameld met als doel om te pleiten voor sancties tegen Israël vanwege de bouw van de Muur op Palestijns grondgebied. De muur die, zoals de heer Van Agt namens het burgerinitiatief in zijn inleidende toelichting benadrukte, op grond van dwingend internationaal recht illegaal is. Hij verwees daarbij naar de uitspraak van het internationaal gerechtshof uit 2004 waarin de illegaliteit wordt vastgesteld en Israël verplicht wordt om de muur af te breken en de getroffen schadeloos te stellen. Zolang Israël op dat punt in gebreke blijft, zijn sancties een middel om dit af te dwingen. Bovendien is Nederland verplicht deze sancties op te leggen op grond van artikel 90 uit de grondwet dat luidt “de regering bevordert de ontwikkeling van de internationale rechtsorde.”

Eerlijk gezegd had ik niet gedacht dat dit debat zou plaatsvinden. Het burgerinitiatief, waarbij burgers een onderwerp op de agenda van de Tweede kamer kunnen zetten als zij 40.000 handtekeningen verzamelen, is tot nu toe niet vaak een succes geweest. Al eerder werd een initiatief door de Kamer niet behandeld, omdat er al eerder over was gedebateerd. Dus ook als er voldoende handtekeningen zijn, kan de Kamer het onderwerp alsnog afvoeren. Dat dit nu niet is gebeurd, heeft ongetwijfeld te maken met de behoefte bij partijen om zich ten aanzien van dit onderwerp een gelegenheid tot profilering niet voorbij te laten gaan. Dat bleek ook uit het debat.

De PVV herhaalde nog maar eens haar standpunt over het Israëlisch / Palestijns conflict, namelijk dat de Palestijnen maar naar Jordanië moeten verhuizen als zij in een Palestijnse staat willen wonen. De muur op de Westbank was uit veiligheidsoverwegingen gebouwd en als zodanig een succes. De uitspraak van het internationaal gerechtshof was politiek gekleurd en moest daarmee met ‘een grote korrel zout’ genomen worden aldus De Roon namens de PVV.

In vergelijking hiermee blonken de bijdragen van de SGP en de Christenunie uit in subtiliteit. Zij zagen wel degelijk een probleem dat via onderhandelingen moet worden opgelost, maar zo lang die onderhandelingen er niet zijn, is Israël gerechtigd om een veiligheidshek te bouwen waar zij willen. In feite zeggen deze partijen dat er geen sprake kan zijn van illegale bouw op de Westbank zolang de grenzen via onderhandelingen nog niet zijn vastgelegd.

Het CDA koos verrassend genoeg een kritischer opstelling. Ook bij deze partij weer veel begrip voor de bouw van de muur vanuit de veiligheidsbehoefte van Israël, maar niet voor de

Oud-premier Dries van Agt spreekt als burger in de Tweede Kamer tijdens het Burgerinitiatief ‘Sloop de muur, sancties tegen Israël’.

route voorzover die afwijkt van de grens. Een verdedigingshek is oké, maar wel op eigen grondgebied en dat is niet het geval. Dat feit en de doorgaande uitbreiding van de nederzettingen bracht de heer Omzigt er zelfs toe te pleiten voor een rode lijn: geen verdere uitbreiding van nederzettingen en als dat wel gebeurt dan moet dat consequenties hebben. Maar wanneer die consequenties concreet moeten worden bleef vaag: ergens in de toekomst. Het CDA vindt sancties zoals bepleit door het burgerinitiatief nu niet verstandig omdat het de initiatieven van minister Kerry om te komen tot onderhandelingen alleen maar zou verstoren.

Ook de andere partijen gaven er blijk van veel te verwachten van dit Amerikaanse initiatief. Vooral de VVD benadrukte dit en vond dat dreigen met sancties nu die onderhandelingen in gevaar kunnen brengen. Maar zoals het een VVD'er betaamt, benadrukte Ten Broeke ook de economische voordelen van de relaties met Israël. Die 'niets-aan-de-hand visie' contrasteerde duidelijk met coalitiepartner PvdA. Dat bleek toen woordvoerder mevrouw Bonis kwam met een lange motie die – hoewel heel voorzichtig geformuleerd – toch wel een rode lijn in het vooruitzicht stelde als Israël niet zou stoppen met het schenden van het internationaal recht. Dat ging de minister echter al te ver met het argument dat hij niet bij zijn eerste bezoek aan de regio al

voorwaarden kon stellen. Enkele weken later stapte Bonis uit de kamer uit teleurstelling met het feit dat zij geen ruimte kreeg voor een eigen geluid. Het buitenlandbeleid was volgens haar aan de VVD weggegeven.

Los daarvan heeft het debat niet veel opgeleverd, behalve de constatering dat dit onderwerp in politiek Den Haag zo gepolariseerd is dat over dezelfde feiten volstrekt verschillend wordt geoordeeld. Volgens de meerderheid van de fracties is internationaal recht geen dwingende norm maar iets dat alleen betekenis heeft als je het ermee eens bent. De PvdA heeft zich omwille van coalitie belangen neergelegd bij dit opportunisme. En dat gaat in dit geval ten koste van het internationaal recht en ten koste van de Palestijnen.

Pieter van Niekerken.

Door grens en ziekte geplaagd

In de twee jaar dat ik in de Gazastrook woonde, heb ik veel geschreven over de nu al ruim zes jaar durende illegale afsluiting van het gebied door Israël. Ik sprak met vrienden, interviewde mensen met diverse verhalen en achtergronden en deed voor mijn werk veel onderzoek. Hoe zeer de vaak emotionele verhalen mij ook raakten, ik kon me niet voorstellen dat ik de afsluiting zelf ooit aan den lijve zou ondervinden. Ja, ik was weleens in Egypte gestrand omdat de grens dicht ging, maar dat was 'peanuts' voor mij als buitenlandse. Ik werd niet - zoals vele Palestijnen uit Gaza overkomt wanneer de grens dicht is - gedeporteerd of dagenlang vastgehouden in een ranzige wachtruimte op het vliegveld. Ik kon mijn wachttijd in Caïro doorbrengen tot de grenspoort weer open ging.

Maar afgelopen mei kwam daar verandering in. Ik voelde me al wekenlang niet goed. De ene arts zei dat ik ziek was geworden van het vervuilde drinkwater (zoals al eens eerder was gebeurd), de andere hield het op een buikgriep. Uiteindelijk werd d.m.v. een bloedonderzoek

een alvleesklierontsteking vastgesteld. Dat was slecht nieuws; deze aandoening kan levensbedreigend zijn en dan is intensieve medische zorg vereist. Zorg die in Gaza niet beschikbaar is.

Niet lang na het stellen van de diagnose word ik opgenomen in het Shifa ziekenhuis, het grootste ziekenhuis van Gaza. Daar worden de tekenen van de afsluiting al meteen zichtbaar; er zijn te weinig middelen voorhanden, zoals bijvoorbeeld infuuspalen, lakens en handschoenen. Sommige apparatuur wordt met tape bij elkaar gehouden. Wanneer ik op een zaal word gelegd, schrik ik van de gribus. Er zitten gaten in de muren, de ventilatie werkt nauwelijks en de matrassen zijn dun en doorgelegen. Vrienden komen lakens en een kussen brengen; ook dat was er niet.

De volgende ochtend belt een vriend die werkt voor de Verenigde Naties en zorgt voor de veiligheid en

het welzijn van buitenlanders die in Gaza wonen en werken. Hij klinkt ernstig: 'Het Israëlische leger heeft je toestemming gegeven voor een evacuatie naar een Israëlisch ziekenhuis. De grens met Israël gaat over een uur dicht, dus je moet snel zijn. Daarna is de grens zeker twee

en mogelijk tweeëneenhalve dag dicht vanwege het Joodse weekend.'

Ik sta voor een moeilijke keuze: ik wil de Gazastrook absoluut niet verlaten. Toen Israëlische F16s, drones, oorlogsschepen en tanks de Gazastrook dagenlang bestookten afgelopen november, dacht ik geen moment aan evacuatie. Ook nu wil ik geen gebruik maken van een voorkeursbehandeling die buitenlanders krijgen van de bezettingsmacht. Palestijnen komen alleen in aanmerking voor een urgente overplaatsing naar een Israëlisch ziekenhuis indien ze in levensgevaar verkeren.

Ik denk aan Mahmoud, de 25-jarige neef van mijn collega Rami die vorig jaar geen toestemming kreeg om naar een Israëlisch ziekenhuis overgeplaatst te worden. Zijn nierfalen zou niet ernstig genoeg zijn geweest. Toen hij uiteindelijk toch als 'kritiek' werd beschouwd, werd hij overgeplaatst. Hij overleed de

nacht na zijn aankomst in het ziekenhuis. En ik denk Sabreen Okal, een jonge moeder van mijn leeftijd die ik enkele maanden geleden interviewde. Ze voelde en zag de kankergezwellen in haar lijf groeien. De noodzakelijke behandeling was niet beschikbaar in de Gazastrook. Drie maanden lang werden haar verzoeken tot reistoestemming zonder opgaaf van reden afgewezen. De reeks hartverscheurende verhalen is eindeloos.

De artsen in het Shifa ziekenhuis raden me aan om naar Israël te gaan; het risico is simpelweg te groot en de reis naar een Egyptisch ziekenhuis zou te zwaar zijn. Indien mijn gezondheid verder verslechtert, kunnen ze in Gaza niet genoeg voor me doen, zeggen ze.

Verscheurd door het gevoel van onrecht, stem ik toch in met een medische evacuatie. Zodra ik beter ben, kom ik hier terug, is mijn gedachte. Vijf minuten later snelt een internationale hulporganisatie mij van het ziekenhuis naar de grens met Israël. Nadat ik – voor het eerst – grensovergang Erez doorkruis, word ik aan de andere kant opgewacht door een soldaat. Hij brengt mij naar een ambulance waarin ik naar een ziekenhuis wordt gebracht.

En daar lig ik dan, in ziekenhuis Ichilov in Tel Aviv met eersteklas medische zorg. Vier futuristische complexen met de nieuwste apparatuur en de beste specialisten in huis. Wetende dat ik de juiste beslissing heb gemaakt, knaagt toch het gevoel van onrecht. Waarom ik wel en Mahmoud, Sabreen en al die anderen niet?

Na ruim een week mag ik het ziekenhuis verlaten. Artsen raden me aan om het nog een tijdje rustig

Vervolg op pg. 8

aan te doen en verder medisch onderzoek te laten doen, het liefst in Nederland. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Volgens de afspraak die gemaakt was met het leger moet ik direct na ontslag uit het ziekenhuis terugkeren naar Gaza. Reizen via Ben Gurion is uit den boze. Toen ik de Nederlandse ambassade om hulp vroeg, kreeg ik

doodleuk te horen 'dat ik me aan mijn deel van de afspraak had te houden.' Israël was zo coulant geweest om mij medische zorg te bieden, nu moest ik hoe dan ook terug naar openluchtgevangenis Gaza, daar kwam het op neer. Na veel bellen en mailen lukte het gelukkig toch om via Ben Gurion naar Nederland te vliegen.

Na mijn herstel dien ik bij de Egyptische autoriteiten mijn aanvraag in voor toestemming om via Rafah terug naar Gaza te reizen. Echter, op de dag dat ik deze toestemming ontvang, beginnen de protesten tegen President Mursi en wordt de grens gesloten. Sindsdien is de grens slechts af en toe enkele uren open. Bovendien is het in de Sinaï woestijn nu te gevaarlijk en wil mijn werkgever voorlopig niet dat ik daar doorheen reis. Kortom, ik bevind mij buiten de

gevangenis muren van Gaza.

Sinds de onrusten in Egypte verder zijn geëscaleerd afgelopen juli, wordt het leven in de Gazastrook met de dag moeilijker. Door de sluiting van Rafah zijn families van elkaar gescheiden, kunnen patiënten Egyptische ziekenhuizen niet bereiken en lopen studenten die in het buitenland studeren hun nieuwe studiejaar mis. Enkele vrienden van me zien hun dromen voor het nieuwe collegejaar in rook op gaan. Ze hadden er zo naar uitgekeken. Ook de bestaande tekorten in Gaza lopen steeds verder op doordat vele smokkeltunnels zijn gesloten door de Egyptische autoriteiten. Het gas, de benzine en basale levensmiddelen zijn schaarser dan ze in jaren geweest zijn.

Door het ziek zijn, de evacuatie en het nu buitengesloten zijn uit Gaza, heb ik een héél klein beetje ondervonden waar de Palestijnen in Gaza dagelijks mee te maken hebben. De afsluiting beheerst hun hele leven. Ze zijn continue het slachtoffer van politieke grillen in hun buurlanden. De term 'openluchtgevangenis' is niets teveel gezegd.

Lydia de Leeuw.

Susan Abulhawa - Ochtend in Jenin (vertaling van: "Mornings in Jenin")

Uitgever: De Geus. 2012, ISBN 9789044522013, 415 blz. , 10 euro.

Korte inhoud

'Ochtend in Jenin' is een roman. Een roman met een wat ongewone ontstaansgeschiedenis. Het verscheen eerder als "The scar of David" en is ook toen in het Nederlands vertaald onder de titel "Het litteken van David". Ik heb het boek toen niet opgemerkt. Het oorspronkelijke manuscript is door de auteur herschreven.

De geschiedenis van de familie Abulheja vertelt het verhaal van Palestijnse vluchtelingen die uit hun land verbannen werden na de stichting van de staat Israël. Vanuit hun dorp Ein Hod komen ze, na een chaotische vlucht, terecht in een vluchtelingenkamp in Jenin. Tijdens de vlucht raakt de jonge Isma'iel vermist. Hij wordt meegenomen door een Israëlische soldaat en groeit als een Joodse jongen op met de naam David. Zijn broer Joessoef kiest ervoor actief te zijn in het militaire verzet van de PLO. Het verhaal maken we mee via Amaal, hun jonge zusje. En betreft tientallen jaren van geweld en oorlog.

In dik 400 pagina's komen veel historische gebeurtenissen aan de orde, maar worden ook een aantal mensen door de jaren heen gevolgd. Heel ontroerend vind ik het verhaal van de moeder, Dalia, een eigenzinnige bedoeïenen dochter. De vader en zij krijgen het voor elkaar een huwelijk uit liefde te sluiten, tegen de conventies in en tegen de wens van de moeder van de bruidegom. Het verloren gaan van haar zoon Ima'iel maakt Dalia een ander mens, en het heeft veel gevolgen voor Amaal, die later geboren wordt. Ze heeft een nuchtere, efficiënte en onbuigzame moeder. Maar ze ziet dat de geest van haar moeder gebroken is als ze haar veertig dagen na het beëindigen van de oorlog van 1967 aantreft, terwijl zowel de vader als de overgebleven broer nog vermist zijn.

Dat een roman gevolgd wordt door een literatuurlijst, kan wat vreemd overkomen. Susan Abulhawa licht het zelf als volgt toe, "De karakters in dit boek mogen dan fictief zijn, maar dat geldt niet voor Palestina. En evenmin voor de historische gebeurtenissen en figuren in het verhaal". "Ik ben deze historici, die de feiten op een rijtje hebben gezet en dat werk nog steeds voortzetten, dankbaar, temeer omdat ze daar, persoonlijk dan wel professioneel, vaak een hoge prijs voor (hebben) moeten betalen."

Ik had er geen last van dat de kern van het verhaal – om het zacht te zeggen – wat onwaarschijnlijk is. Sommige teksten van Arabische auteurs zijn na vertaling nog zo bloemrijk en ongewoon dat ik het moeilijk vind om ze te lezen. Dat is nu niet het geval. Amaal heeft in Amerika gestudeerd, en spreekt in een mengeling van analyserend en omschrijvend taalgebruik, die wij – denk ik – meer gewend zijn. Tegelijk zit er heel veel "couleur locale" in het boek, en taalgebruik dat juist dat beetje ongewoon is, wat het zo interessant maakt om te lezen. "Ik arriveerde in Philadelphia in de vreugdeloze leegte van het daar niet willen zijn".

Al met al een aanrader, dit boek.

Fennie Stavast.

Hoe staat onze samenwerking met Jabalya er voor?

Geleidelijk weer meer mogelijkheden voor samenwerking tussen Groningen en Jabalya

In de afgelopen vier Nieuwsbrieven is verslag gedaan van het weer op gang komen van de contacten met Jabalya, vooral met het Nama'a College for Science and Technology en met de Gemeente Jabalya. In februari 2012 bezocht een delegatie van het Nama'a College Groningen.

Bestuurslid Lejo Siepe bezocht in juli van dat jaar in Jabalya zowel het Nama'a College als de gemeente. In januari 2013 sprak een delegatie van het bestuur met Issam Younis en Mahmoud AbuRahma van het Al Mezan mensenrechtencentrum. Half april bezocht Sad Daboor van de gemeente Jabalya de stad Groningen.

Het project met het Nama'a bevat drie delen: het laten bouwen van een lift in het gebouw van het Nama'a college, het verlenen van studiebeurzen aan behoeftige studenten en het verlenen van beurzen aan Palestijnse studenten/docenten uit Gaza voor een training aan de Hanze Hogeschool in Groningen.

Daarnaast sloten we eind 2011 al een overeenkomst met het journalisten collectief Doha Center for Media Freedom Palestine (Gaza) dat sindsdien voor elke Nieuwsbrief een artikel levert. Tenslotte staat het contact met de PMRS, waarvoor we sinds 2009 in Groningen al € 34.000,- hebben ingezameld, eigenlijk alleen in rustige tijden op een laag pitje.

Lift

Het Nama'a moest zorgen voor het vinden van een bedrijf dat bereid is om de lift te bouwen voor het bedrag van 20.000 euro, zijnde het bedrag van de subsidie uit Groningen. De overige kosten met betrekking tot de bouw moesten door het Nama'a College zelf gedragen worden. Meerdere offertes werden aangevraagd en de keuze was snel gemaakt. Het groene licht werd toen door onze stichting gegeven. De helft van het bedrag (€ 10.000,-) is inmiddels overgemaakt. Als de lift klaar is en functioneert, zal de resterende € 10.000,- worden

Besteding subsidie Gemeente Groningen

Na het vrijgeven (november 2012) van de nog voor de Stichting gereserveerde € 65.000,- door de gemeenteraad van Groningen was er nog een lang ambtelijk traject te gaan. De Stichting werd gevraagd een subsidie aanvraag in te dienen. De behandeling daarvan duurde te lang en bij de toekenning eind maart werd een voorschotregeling in 3 termijnen (waarvan de laatste 1 oktober 2013) vastgesteld. Daarna is vanuit het Stichtingsbestuur intensief contact geweest met de leiding van het Nama'a College, waaronder met de toenmalige decaan dr Moin Alborch. Een vertragende factor was dat het decaanschap van Moin Alborch in maart afliep en dat de opvolger, dr Jamil Adwan, op de hoogte moest worden gesteld van de details van het project, de afspraken met de Gemeente Groningen en met onze stichting.

De toenmalige decaan dr Moin Alborch aan zijn bureau in het Nama'a College

overgemaakt. We hopen in de volgende Nieuwsbrief foto's te publiceren (eerder op onze website).

Studiebeurzen

M.b.t. de studiebeurzen voor studenten uit achterstandsmilieus is er lang en intensief overleg geweest over de te hanteren criteria en over een onafhankelijke instantie die de selectie zou controleren. Daarnaast kwam de vraag aan de orde of de subsidie uit Groningen in kleine bedragen verdeeld zou kunnen worden om aan een zo groot mogelijk aantal studenten uitgedeeld te kunnen worden (voorstel van het Nama'a). De Stichting had echter de voorkeur voor het volledig subsidiëren van de tweejarige studie van 10 studenten. Inmiddels zijn de 10 studenten geselecteerd. Daarbij is gekeken naar inkomen en vermogen van het gezin, de omstandigheden in het gezin (gezondheid, sociaal), de spreiding over regio's en het geslacht van de studenten (ook vrouwen). De afdeling onderwijs van de Gemeente Jabalya heeft de selectie gecontroleerd en goedgekeurd. Na goedkeuring door het bestuur van de St. Groningen-Jabalya zal het studiegeld voor het eerste jaar (€ 12.500, -) worden overgemaakt.

Beurzen en de Hanzehogeschool

Omdat dit onder een nieuwe decaan gerealiseerd zal moeten worden proberen we op korte termijn de nieuwe decaan, dr Jawil Adwan voor overleg met de Hanzehogeschool naar Groningen te krijgen. Dat zal ook een geschikt moment zijn om te bespreken welke andere invulling aan het Memorandum of Understanding tussen Hanzehogeschool en Nama'a College gegeven kan worden.

Contacten met Gemeente Jabalya

Na het bezoek uit Jabalya heeft het Stichtingsbestuur besloten dat het noodzakelijk is dat een delegatie van het Stichtingsbestuur, en daarvoor zijn de bestuursleden Leila Jordens en Lejo Siepe aangewezen, Jabalya gaat bezoeken. Niet alleen om de voortgang bij het Nama'a College met eigen ogen te zien, maar ook om de bestaande contacten met

NGO's in Gaza weer op te pakken of eventueel nieuwe contacten met NGO's te leggen. We zullen bij dat bezoek aan de gemeente ook onderzoeken in hoeverre zij de contacten met de NGO's kunnen faciliteren.

De recente politieke ontwikkelingen maken echter een bezoek hetzij via Egypte, hetzij via Israël niet makkelijk. Een bevriende Groninger, die ook voor onze Stichting ter plekke wat zaken zou regelen, heeft recent tevergeefs aan de grens bij Rafah gestaan en moest onverrichterzake terugkeren. We hopen dat het onze delegatie, gepland voor oktober, wel gaat lukken.

Bert Giskes.

Vooraankondiging **Badke**
Zaterdag 23 november 2013; 20.15, Stadsschouwburg, Turfsingel 86, Groningen

Ook dit jaar presenteren de Oosterpoort & de Stadsschouwburg Groningen een reeks opzienbarende internationale producties; de Internationale Selectie. Voorstellingen van theatermakers die hun naam ruimschoots bewezen hebben op toonaangevende internationale podia en festivals. Ieder jaar wordt geprobeerd de wereldtop naar Groningen te halen.

Palestijnse dansers bij legendarische C de la B

Tien Palestijnse dansers presenteren in Badke met een eigenzinnige mix van moderne dans, hiphop, circus, capoeira en volksdans een andere kijk op de dabke, een Palestijnse volksdans. Les Ballets C de la B werd in 1984 opgericht door Alain Platel en wordt vaak in één adem genoemd met Wim Vandekeybus, Anne Teresa De Keersmaeker, Jan Lauwers en Jan Fabre, artiesten die in de jaren tachtig verantwoordelijk waren voor groot en wereldwijd Vlaams theatersucces. De groep maakt internationaal faam met een bijna surrealistische mix van hedendaagse dans, teksttheater en muziek. Sinds 2006 werkt het gezelschap regelmatig samen met jonge Palestijnse podiumkunstenaren.

Toegang: 1e rang: € 27,50; 2e rang: €23,50; 3e rang: €16,50; CJP/collegekaart: € 13,75; 4e rang € 8,50.

Lezers van deze Nieuwsbrief € 5,- korting op 1e t/m 3e rang. Stuur een mail naar: info@groningen-jabalya.com

De voorstelling is onderdeel van het Dancing on the Edge Festival 2013

Dancing on the Edge is hét festival voor actuele en eigentijdse kunst uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika. Een platform voor kunstenaars uit de regio om te tonen wat hen beweegt. Theater, dans, multimedia installaties, films en muziek van artiesten uit onder andere Palestina, Marokko, Tunesië, Iran, Syrië en Egypte.

www.dancingontheedge.nl

Ja, ik wil op de hoogte blijven van het Jabalya-project:

Naam: _____
Adres: _____
PC+Woonplaats: _____
Telefoon: _____
Email: _____

Opsturen aan:
Stichting Groningen-Jabalya
Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen

Colofon

Redactie: Bert Giskes,
Pieter van Niekerken,
Marco in 't Veldt
Harm van der Veen

Met medewerking van: Ola Zaanoun, Lydia de Leeuw en Fennie Stavast

Redigeren: Jan Jongbloed
Ontwerp en lay-out: Harm van der Veen

Postadres: Coehoornsingel 87
9711 BR Groningen

De stichting is ook telefonisch te bereiken:
Bert Giskes 050-5421370

info@groningen-jabalya.com